

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. II.

V Ljubljani, dne 1. listopada 1895.

Leto XV.

Bajramska legenda.

Pri turbanu turban, fes . . . pisana gneča!
Lestenci razlivajo lučij nebroj.
Noč v veliki džamiji v Mekki je sveti
Prečaral spet bajram v dan bajen nocój.

Ti Allah le veš, iz katerih pač krajev
Prispeli ti romarji tvoji so vsi!
Sedaj so tu, kamor jih klical je prerok,
In zdí se jim: sám on mej njimi stojí . . .

Na leci zaprl čnobradi je ímam
Baš knjigo prerokovo, sveti korán;
In že priklonivši se vernikom resno
Po stopnicah stopa, izgine jim v stran.

Slovesno zvenela je sura za suroj
Iz žrečevih ust po svetišči okrog;
O blaženstvu rajskem nocoj jim je čital . . .
Pravičen si, Allah, sodnik si ti strog!

Pač diven po smrti raj svojcem obetaš,
Ó Mohamed! Srečen, kdor vanj je sprejet!
Po vrtilih posedajo senčnih, cvetočih,
A streže jim zbor črnookih deklét . . .

Glej, tu razdelí se gnetoča se tolpa!
Mlad romar se rine naprej mej ljudmi;
Popenja po stopnicah že se na leco,
Na leci neznanec stojí — govori:

»Naš Mohamed dobri se moti, o bratje!
Raj svoj on uživa sám v večnosti naj!
Ne šele po smrti, na ónem tam svetu —
Že tukaj imeti mi čemo svoj raj!

»Ljubimo se, bratje, tu, dokler živimo!
In v raj si prestvarimo svet tá sami!
Ljubezen — to sredstvo čarovno je sveto,
Ki zemljo v najlepši nam raj spremeni.

»O tákrat že sreče pozemeljske soluce
Ne bo na izbrancev sijalo le broj;
Krivice brat delal ne bode več bratu,
Utihi na svetu krvavi bo boj.

»Ne bo milijonom več stradati treba,
Da jeden le jedel, mastil bi se tam;
Ne bo milijón več beračilo bratov,
Da jeden mej njimi bogátel bi sám.

»Ljubezen rodila svobodo bo zlato,
Ne bo več sramótnih verig in okóv;
Vsi, kar nas svet nosi, le bratje in sestre . . .
Ne bo več trinogov, ne bo več robóv!

»Zavidal nas prerok v nebesih bo svojih,
Na svet bo z rajani sám žélel nazáj;
Tu vžívali tudi mi bomo nebesa,
Vsa zemlja že sama resničen bo raj!

»Takó mi je pravil domá neki Anglež . . .
Tu vélik po džámiji vstal je nemir,
In dalje on, žal, govoriti ní mogel;
Mej romarji rasel je hrup in prepír.

Tu strinjali so se z govornikom smélim
In ploskali mislim njegovim na glas,
A tam krivoverca ga zmérjali drugi,
»Odpadnik!« mu kričali jezui v obráz . . .

Star derviš naredil zmešnjavi je konec.
H govorniku tiho se bil je popél,
Sočutno pogledal v oči mu je žive,
Sočutno za roko ga desno prijél:

»Z menoj, z menoj, sinko, na zrak in k počitku!
Bolán si, moj ljubi, kaj ne da, bolán?
Pot daljnja, opasnosti razne na poti . . .
Dà, pójva na zrak iz sopárice v stran!«

A. Aškerc.

